

Де ж ти дівся, світе мій
прекрасний?

САЛІ РУНІ

Де ж ти дівся, світе мій
прекрасний?

З англійської переклала
Ганна Яновська

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.152.1
Р 86

BEAUTIFUL WORLD, WHERE ARE YOU
Copyright © 2021, Sally Rooney
All Rights Reserved

Саллі Руні

Р 86 Де ж ти дівся, світе мій прекрасний? [Текст] : роман / Саллі Руні; переклад з англ. Ганни Яновської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 392 с.

ISBN 978-966-679-992-3

Саллі Руні — ірландська письменниця і сценаристка, літературний феномен останніх кількох років. Успішно дебютувавши 2017-го романом «Розмови з друзями», уже за рік вона видає наступну книжку — «Нормальні люди», яку мегауспішно екранізують. Має декілька літературних нагород. «Де ж ти дівся, світе мій прекрасний?» — третій роман Саллі Руні, який одразу ж став бестселером *The New York Times* та здобув перемогу в номінації «Художня проза» серед найкращих видань 2021 року за версією користувачів книжкового порталу *Goodreads*.

Еліс, талановита письменниця, зустрічає Фелікса, який працює на складі, і запрошує його полетіти з нею до Рима. У Дубліні її найкраща подруга Ейлін, працівниця літературного журналу, розійшлася зі своїм хлопцем і починає фліртувати із Саймоном, якого знає з дитинства. Еліс, Фелікс, Ейлін та Саймон — молоді та пристрасні, однак життя минає. Вони прагнуть одне одного, кохаються, бентежаться через секс, розмовляють про дружбу та світ, у якому живуть. Невже вони і справді перебувають в останній освітленій кімнаті, доки не впала темрява? І чи знайдуть спосіб повірити у прекрасний світ?

УДК 821.152.1

Книгу видано за підтримки Literature Ireland

 **LITERATURE
IRELAND**
Promoting and Translating Irish Writing

© Саллі Руні, текст, 2021
© Ганна Яновська, переклад, 2022
© Іван Шкоропад, обкладинка, 2022
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2022

ISBN 978-966-679-992-3 (укр.)

ISBN 978-0-571-36542-5 (англ.)

Усі права застережено

Пишучи що-небудь, я зазвичай думаю, що воно
вельми важливе, а я — дуже гарна письменниця.
Гадаю, таке стається з кожним. Але одним краєч-
ком розуму я дуже добре усвідомлюю, хто я: дріб-
на, дуже дрібна письменниця. Готова присягтися,
я це знаю. Тільки це не дуже мені важить.

Наталія Гінзбург, «Моє покликання»

1

У барі готелю сиділа жінка й уважно дивилася на двері. Була вона чепурна: біла блузка, волосся, зачесане за вуха. Жінка поглядала на екран телефона з інтерфейсом месенджера — дивилася то в повідомлення, то на двері. Закінчувався березень, у барі було тихо, а праворуч за вікном сонце починало сідати в Атлантичний океан. Минуло чотири хвилини на восьму, потім п'ять, шість. Жінка раз по раз розсіяно роздивлялася нігті. Вісім хвилин на восьму — і в ті самі двері зайшов чоловік. То був худорлявий брюнет із вузьким обличчям. Роззирнувся, придивляючись до облич інших відвідувачів, узяв телефон, поглянув на екран. Жінка біля вікна помітила його, але нічим не спробувала привернути його увагу — лише спостерігала. Обоє були приблизно одного віку: близько тридцяти. Він постояв на місці, потім помітив її та підійшов.

Ви Еліс? спитав чоловік.

Це я, відказала жінка.

Так, а я Фелікс. Вибачте, що спізнився.

Вона лагідно відповіла: усе гаразд.

Він запитав, що вона буде пити, й пішов робити замовлення. Офіціантка спитала в нього, як справи, і він відповів: добре, а в тебе як? Замовив горілку з тоніком і пінту світлого. Не став нести пляшку тоніку до столу, а швидким і відпрацьованим рухом зап'ястя перелив напій у склянку. Жінка за столиком постукувала пальцями по підставці для пивних келихів, чекаючи на супутника. Відколи чоловік зайшов до бару, вона пожвавилася. Жінка удавано зацікавлено дивилася на захід сонця, хоча раніше не звертала уваги на це видовище. Коли прийшов чоловік із напоями, крапля пива перехопилася через край келиха, і жінка уважно спостерігала, як та збігає по склу.

Кажете, ви щойно сюди переїхали, сказав він. Правильно?

Жінка кивнула, пригубила напій, облизала верхню губу.

А навіщо? спитав він.

Що ви маєте на увазі?

Я хочу сказати, зазвичай сюди мало хто переїздить. Переїздити звідси — звичніша річ. Адже ви тут не через роботу, ні?

А! Та ні, справді.

Вони коротко презирнулися — і з його погляду читалося: він очікував детальнішого пояснення. Вона спочатку мінілася на лиці, ніби намагалася прийняти

рішення, а потім усміхнулася йому невимушено, майже по-змовницьки.

Ну, я шукала, куди б подалі перебратися, відказала жінка. А тоді почула про будинок тут просто за містом — одна моя подруга знає господарів. Вони, схоже, дуже довго намагалися його продати і врешті просто почали шукати когось, хто б там пожив, доки будинок продасться. Хай там як, а я подумала, що було б гарно пожити біля моря. Мабуть, то було якесь імпульсивне рішення. Так що... — але це й усе, іншої причини немає.

Він пив і слухав її. Наприкінці її репліки він трохи занервувався: ніби задихався, а на обличчі виник якийсь самоіронічний вираз. Жінка незворушно спостерігала за його мімікою, а потім поставила склянку.

Гаразд, сказав він. А колись ви бували в Дубліні, чи не так?

Багато де бувала. Трохи в Нью-Йорку пожила. Я сама з Дубліна — здається, я вам розповідала. Але до минулого року жила в Нью-Йорку.

А що ви будете тут робити? Шукатимете роботу чи щось таке?

Жінка трохи помовчала. Він усміхнувся, відкинувся на спинку стільця, не зводячи з неї очей.

Вибачте за всі ці питання, сказав він. Здається, я ще не все знаю.

Нічого страшного. Але я й сама, як ви бачите, не дуже вмію відповідати.

Ким же ви тоді працюєте? Це вже моє останнє питання.

Жінка відповіла йому усмішкою — тепер уже напруженою.

Я письменниця, відказала вона. А ви чому мені не розповідаєте, чим займаєтеся?

А, в мене не така незвичайна професія. Мені цікаво, про що ви пишете, але питати не буду. Я працюю на складі за містом.

Що робите?

Та от, що я роблю? філософськи відказав він. Збираю замовлення на полицях, кладу на візок, везу на пакування. Не дуже захоплива справа.

То вам там не подобається?

Господи, та ні! відповів він. Замахало мене це місце. Але ж мені за те, що подобається, ніхто не платитиме, хіба ні? З роботою така історія: коли б тобі хотілося її робити, то робив би й задарма.

Жінка всміхнулася й погодилася. Небо вже темніло, а на стоянці трейлерів загорялися ліхтарі: прохолодне соляне світло вогнів надворі, тепліше жовте — у вікнах. Офіціантка вийшла з-за шинкваса витерти ганчіркою порожні столики. Жінка на ім'я Еліс кілька секунд дивилася на неї, а потім знову глянула на чоловіка.

А як тут люди розважаються? спитала вона.

Як і всюди. Пабів мало. Є нічний клуб у Балліні — туди двадцять хвилин машиною. Звичайно, якісь розваги є,